

ger selvfølgelig også til Sverige, og vi ligger fortsat under de svenske afgifter.

Så spørger hr. Knud Enggaard: Holder prisen i Tyskland? Holder den afgiftsændring i Tyskland, som blev vedtaget for et års tid siden med virkning fra 1. januar 2001? Jeg kan sige, at jeg har ikke set nogen som helst signaler overhovedet fra tysk side om, at den ikke holder, og vores klare forudsætning er, at den holder. Men jeg vil også gerne give det tilsagn, også til vognmændene, at hvis der skulle ske noget, vi ikke kan forudse i dag, har vi en ny situation, som vi vil holde os til.

Princippet med dieselafgiften er at sikre, at det at drive vognmandsvirksomhed fra Danmark er et godt udgangspunkt med gode rammevilkår. Det er en målsætning, vi følger, hvad enten vi skal regulere den ene eller den anden vej, og det har også været indfaldsvinklen til de mange drøftelser, trafikministeren og jeg har haft med vognmandserhvervet. Vores forudsætning er, at den tyske afgiftsstigning på 23 øre pr. 1. januar holder, og der er ikke noget som helst, der tyder på, at det ikke bliver tilfældet.

Så har jeg med glæde noteret mig de venlige bemærkninger til forslaget anden del, nemlig at vi giver incitamenter til, at vores benzinstationer bliver indrettet på den mest miljørigtige måde. Der er indgået en aftale om, at det skal være obligatorisk fra 2005, og for at give incitament til at understøtte det økonomisk laver vi den differentiering.

Flere ordførere har været inde på, at selv om man ikke kunne støtte forslaget generelt, så ville man være parat til at diskutere en opbakning af den del af forslaget. Jeg tror, det var hr. Thulesen Dahl, der spurgte, om jeg ville dele forslaget op, og det har jeg ikke nogen principielle indvendinger imod som sådan – bortset fra, at hvis man tager forskellige forslag med forskellige elementer og hver gang skulle drage den konsekvens at begynde at dele dem op, fik vi faktisk mange a-, b- og c-forslag eller fra starten en meget stor mængde forslag, som ofte kun ville rumme et forholdsvis lille element.

Min indgang til det vil være at takke for den støtte, som ordførerne her ved førstebehandlingen har givet til den del af forslaget, og tilføje, at der jo også er mulighed for at tilkendegive det over for omverdenen i den måde, man formulerer sit betænkingsbidrag på. Men jeg er i sagens natur glad for, at det har været en positiv holdning fra, tror jeg, stort set alle ordførerne til den del af forslaget.

Med disse bemærkninger skal jeg endnu en gang takke for en venlig modtagelse af lovforslaget fra et flertal.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg skal bare for en ordens skyld sige til skatteministeren, at jeg er utrolig afslappet med hensyn til, om forligspartierne kan enes om, at et sådant forslag må opdeles. Jeg kan godt se, at der blandt forligspartierne kan være et ønske om, at man ikke vil have det opdelt, men nu har man siddet og forhandlet osv., og så kan man jo gøre det.

De to dele, som forslaget består af, har jo ret beset ikke noget med hinanden at gøre, og jeg kan altså ikke se andet, end at man sagtens kunne gennemføre dem hver for sig. Jeg kan ikke se, at der er noget provenumæssigt i den ene del, som påvirker den anden del, og det vil jo typisk være baggrunden for, at man fastholder tingene i ét forslag.

Men vi kan altså foreslå det, og så kan man jo selvfølgelig selv beslutte i forligskredsen, om man har lyst til at få stor opbakning til den del af forslaget, eller man ønsker at se de røde knapper lyse for det samlede forslag og dermed principielt også for den del af forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 95: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Afgift af rentefordel ved penge- og realkreditinstitutters hensættelser).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hugo Sørensen (S):

Også dette lovforslag er et led i udmøntningen af finanslovaftalen for 2001, og lovforslagets intention er at indføre en afgift, der skal halvere penge- og realkreditinstitutternes nuværende rentefordele, som er en følge af, at institutterne i dag kan fradrage hensættelser til tab på udlån og garantier på et tidligere tidspunkt end det, der følger af skattelovgivningens almindelige regler.

Lovforslaget er et led i bestræbelsen på at reducere erhvervslivets kreditfordele. Penge- og realkreditinstitutterne skal efter de regnskabsretlige regler hvert år foretage de nødvendige og tilstrækkelige hensættelser til tab på udlån og garantier, og ifølge skattelovgivningen er udgangspunktet, at tab på udlån og garantier kan fradrages ved indkomstopgørelsen, når tabet er konstateret eller sandsynliggjort. Når der er tale om penge- og realkreditinstitutterne, accepteres det dog efter fast praksis, at institutterne kan fradrage de regnskabsmæssige hensættelser ved indkomstopgørelsen, uanset at de regnskabsmæssige kriterier for, hvornår en hensættelse er nødvendig, ikke nødvendigvis er sammenfaldende med de skattemæssige kriterier for, hvornår et tab kan fradrages. Institutterne kan fradrage årets ultimohensættelser og skal samtidig indtægtsføre det foregående års ultimohensættelse.

Det foreslås, at halveringen af penge- og realkreditinstitutternes rentefordele ved hensættelsesreglerne sker gennem en skematisk beregningsafgift. Der er efter lovforslaget tale om en årlig afgift, der er beregnet af saldoen på institutternes hensættelseskonto pr. 1. januar i afgiftsåret, dvs. af primosaldoen. Afgiftsgrundlaget er den regnskabsmæssige opgørelse af det beløb, hvormed institutternes hensættelser overstiger de faktiske realiserede tab. Afgiftsbeløbet beregnes ud fra en afgiftssats, der fastsættes årligt, og afgiftssatsen beregnes som $\frac{1}{2}$ gange markedsrenten gange selskabsskattesatsen divideret med 100, idet markedsrenten er den gennemsnitsrente, der indgår i beregningen af mindsterenten efter kursgevinstloven.

Pligten til at betale afgift påhviler de institutter, der har adgang til at foretage fradrag for regnskabsmæssige hensættelser til tab på udlån og garantier, dvs. pengeinstitutterne, realkreditinstitutterne, Kommunekredit, Danmarks Skibskreditfond, Finansieringsinstituttet for Industri

og Håndværk samt filialer af udenlandske kreditinstitutter, der er hjemmehørende inden for EU og EØS.

Afgiften kan fradrages i den selskabsskattepligtige indkomst.

Socialdemokratiet støtter forslaget.

Mariann Fischer Boel (V):

Realkredit- og pengeinstitutterne er pligtige til hvert år at hensætte penge til eventuelt tab på udlån og på garantier.

De kreditfordele, der så eventuelt kan være forbundet med disse institutters særlige praksis, ønsker regeringen og de partier, der støtter finansloven, kraftigt beskåret. Man ønsker i realiteten en halvering, og de 200 mio. kr., som er provenuet, går direkte i statskassen.

Pengeinstitutterne har jo en regnskabsmæssig udgift, når det skønnes, at der er sket en forringelse af den værdi og de fordringer, som virksomhederne har, og det sker selvfølgelig for at sikre, at både realkreditinstitutterne og pengeinstitutterne overholder solvenskravene, men jo ikke mindst for at sikre, at befolkningen har tillid til både finanssektoren og realkreditinstitutterne. Og så er det jo sådan i det virkelige liv, at pengeinstitutterne er underlagt Finanstilsynet, der skal påse, at der hverken hensættes for lidt eller for meget.

Derfor kan det virke urimeligt, at man indfører en skat, der kommer til at ramme hårdere, jo dårligere det går – altså jo dårligere konjunkturerne er. Hvis der er lavkonjunktur og sektorerne rammes af modgang, så stiger hensættelserne, og så stiger skatterne.

Det kan være lidt vanskeligt at se logikken i forslaget, og der er vel næppe tvivl om, hvem der kommer til at betale i sidste ende – det gør formodentlig kunderne. Endnu en gang bliver der drejet på skatteskruen.

Venstre kan ikke støtte lovforslaget.

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal undlade at læse alle bemærkningerne til lovforslaget op og konstatere, at vi har endnu et lovforslag, der bærer præg af den mangel på forståelse for erhvervslivets vilkår og den absolutte nødvendighed, det er, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter har mulighed for og pligt til – og lovmæssig pligt til – at hensætte til imødegåelse af tab på de metoder.

Jeg synes, at det er en hån mod de danske pengeinstitutter og realkreditinstitutter, idet de

helt naturligt garderer sig – og som sagt har lov-mæssig pligt til det – mod tab hos deres kunder.

Men jeg må konstatere, at der næsten ikke er grænser for regeringens opfindsomhed. Det er måske årsagen til, at der er så mange embedsmænd på skatteområdet. Der skal jo stor opfindsomhed til at blive ved med at finde på nyt, men det er lykkedes endnu en gang. Tillykke med det.

Aage Frandsen (SF):

SF kan støtte dette lovforslag. Allerede da vi påbegyndte forhandlingerne om finansloven, gav vi udtryk for, at vi mente, at der var mange ting, der skulle gennemføres af velfærdsforbedringer. Vi gav udtryk for, at det ville vi være med til at finansiere, og vi gav også udtryk for, at vi mente, at det var rimeligt i højere grad at foretage en beskatning ved kilden, dvs. beskatning direkte af erhvervslivets gevinster eller de fordele, det har. Og derfor ser vi dette her forslag som en naturlig led i en helhed af de forskellige forslag, som ligger både som ting, vi har behandlet tidligere i forbindelse med erhvervsskattepakken, og som vi også behandler senere omkring regler ved kreditstramninger. Derfor betragter vi det her forslag som en naturlig del af det.

Til hr. Flemming Hansen, der talte om opfindsomheden, der krævede mange medarbejdere: Jeg tror ikke, at det kræver mange medarbejdere at se, at det her er en glimrende måde at beskatte et gode, som nogle har og ikke nødvendigvis behøver at blive ved med at have. Det kræver ikke mange medarbejdere at finde ud af, men det kræver selvfølgelig nogle medarbejdere at lave et lovforslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

To bemærkninger til lovforslag nr. L 95: For det første står der i den skriftlige fremsættelse, at lovforslaget er et led i bestræbelserne på at reducere erhvervslivets kreditfordele, og det står som et afsnit for sig og viser jo dermed med al tydelighed regeringens og forligspartiernes målsætning: at det er et særskilt mål for regeringen og forligspartierne at få reduceret erhvervslivets kreditfordele.

Jeg skulle sige fra Dansk Folkepartis side, at det er ikke et særskilt mål for os at få nedsat og reduceret erhvervslivets kreditfordele. For os er det afgørende, at man ser erhvervslivets vilkår samlet set og ikke har det som særskilt mål.

Det er i hvert fald en forskel, der er til at tage og føle på, hvor jeg i øvrigt synes, det er meget

ærligt, som det er beskrevet her, hvad regeringens og forligspartiernes målsætning er, og det ser vi jo også på en række andre områder.

Den anden bemærkning, jeg vil gøre, er lidt i stil med den, fru Mariann Fischer Boel var inde på med hensyn til hensættelserne. Det er selvfølgelig i det her land at hensætte i forventning om risiko for tab, og vi har tilsyn, der skal sikre, at der ikke hensættes for meget eller for lidt. Det kan man altid diskutere om tilsynet gør godt nok, men sådan er det altså nu engang her i landet.

Så er det da klart, at der er nogle penge, der bliver sat til side i penge- og realkreditinstitutterne, men at man så går på jagt efter det, man betegner som en rentefordel ved det, er mig ubegribeligt. Sagen er jo, at det ikke er, fordi penge-sektoren har en forventning om, at det kommer til at gå rigtig godt for de penges vedkommende, de har hensat til tab; de har faktisk en idé om, at de må afskrive nogle penge, fordi de ikke får dem hjem. Derfor er det altså lidt uforståeligt, at jo dårligere det går, jo værre det går, jo mere man bliver nødt til at hensætte til tab, jo mere bon'er den her afgift, som flertallet nu vil indføre.

Det kan godt være, at man ud fra en status quo-betragtning her og nu kan synes, at det går rimelig godt i pengeinstitut- og realkreditinstituttsektoren, så der er noget at komme efter, og så kan man ud fra sådan en grådighedstanke sige, at nu må vi hellere gøre noget på det her område og få skrabet nogle penge hjem. Men har man forestillet sig den mekanisme her, når det for alvor går dårligt og der er lavkonjunktur? Jeg tror ikke, man har gennemtænkt den situation, men så vil vi forhåbentlig kunne se, at reglerne her bliver ændret til den tid.

Dansk Folkeparti kan ikke støtte lovforslaget.

Sonja Albrink (CD):

Jeg skal på CD's vegne tilkendegive, at i CD kan vi heller ikke støtte aftalen. Det er jo en udmøntning, som er aftalt mellem regeringen, SF og Enhedslisten i forbindelse med finansloven 2001. Der er blevet gennemgået, hvad forslaget indeholder, og jeg skal så bare tilkendegive det, som jeg startede med at sige: Vi kan ikke stemme for det.

Frank Aaen (EL):

Det er Enhedslistens grundopfattelse, at penge til velfærden først og fremmest skal tages der, hvor der er rigeligt med penge.

Vi bruger de penge, der kommer ind her, til en masse velfærdsforbedringer, og der er ingen tvivl om, at vi her tager dem et sted, hvor der er rigeligt med penge. De danske pengeinstitutter har gennem år scoret et enormt og stigende overskud. De er nogle af de selskaber, der klarer sig allerbedst på børsen, og der er ingen tvivl om, at her er der virkelig rigeligt.

Derfor er det med særlig stor tilfredshed, at vi noterer os det her forslag fra regeringen om at tage lidt af den pengeligelighed, der er til stede her. Det gør vi med meget større glæde, end når vi f.eks. før talte om en sodavandsafgift og nogle af de andre afgifter. Det er ikke der, vi helst tager pengene, men her gør vi det faktisk med stor fornøjelse.

Så kan man tage det på dem ene måde eller tage dem på den anden måde. Bare der kommer et positivt provenu ud af det, så er vi sådan set tilfredse. Vi synes, det her er et rigtig godt sted at gøre det, for der er ingen tvivl om, at pengeinstitutterne gennem årene har brugt hensættelseskontoen til at udskyde skat og har gjort det massivt, og derfor er det sådan set en god ting at sige: Jamen hvis I prøver at spekulere i hensættelser for at spare i skat, så kommer I til at aflevere i første omgang halvdelen af rentegevinsten. Det har måske også en adfærdsregulerende virkning. Det synes vi også vil være ganske udmærket.

Men vi støtter altså det her forslag, som virkelig helt målrettet tager penge, hvor der er allerfleste.

Kim Behnke (FR):

Hvis man skulle følge hr. Frank Aaens logik, måtte det vel være sådan, at man gik ud og beskattede overskuddet i den finansielle sektor, men det har regeringen jo ikke planer om. Tværtimod sænker regeringen jo selskabsskatten, sådan at det bliver endnu nemmere at have overskud i den finansielle sektor. To tredjedele af selskabsskatten i Danmark betales af den finansielle sektor, men det gør åbenbart ikke indtryk på hr. Frank Aaen, der jo har valgt at støtte regeringen i det projekt.

For ikke mange år siden var situationen den i Realkredit Danmark, som det hed dengang, at den økonomiske udvikling med omkring 40.000 tvangsauktioner om året og almindelige økonomiske problemer gjorde, at selv deres reservefonde var så meget i knæ, at de var nødt til at sende girokort ud til medlemmerne, som vi blev kaldt ved den lejlighed. Et års tid efter var det

Unibank, der havde så store problemer med at holde balance, at de var nødt til i en kort periode at have hjælp fra Nationalbanken.

Den situation håber jeg ikke opstår igen, hvor hverken realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller andre i den finansielle sektor får vanskeligheder. Men ikke desto mindre kan de situationer opstå.

Det var ikke en dansk situation; det var noget, der bølgede hen over mange lande. I Norge og Sverige var konsekvensen af det rent faktisk, at man de steder måtte ind og nationalisere en række finansielle virksomheder, for at brugere, kunder osv. ikke skulle lide store tab.

I Danmark red den finansielle sektor selv stormen af, selv om der var mange pengeinstitutter, der måtte fusioneres og bukke under. Dengang blev der fra den her talerstol talt pænt, og man roste den finansielle sektor for at have tilstrækkeligt med hensættelser til at kunne stå imod.

Hensættelserne er ikke noget, pengeinstitutterne selv afgør. Det er som oftest efter overenskomst med Finanstilsynet. I nogle situationer er det efter påbud fra Finanstilsynet. Og så kommer man minsandten fra regeringen og siger, at de hensættelser, pengeinstitutterne har foretaget, kunne de jo få en rentefordel ud af – så det må man hellere beskutte.

Det minder fuldstændig om, at vi i Danmark har lovpligtig ansvarsforsikring på vores biler – en god og fornuftig ting. Så har vi lagt en afgift på denne lovpligtige ansvarsforsikring, ligesom for at man skal vide, at først vedtager vi, at du skal gøre det, og derefter lægger vi en afgift på.

Der er jo ikke nogen muligheder for, at den finansielle sektor kan ændre adfærd til en adfærd, som er mere samfundsøkonomisk gavnlig. Nej tværtimod, en vedtagelse af det her lovforslag betyder, at man i den finansielle sektor bliver mere letsindig og mere tilbageholdende med at afsætte midler til hensættelser, og konsekvensen kan jo altså blive, at næste gang der går en bølge af økonomisk krise over Danmark, Europa eller hele verden, ja, så er den finansielle sektor i Danmark ikke så robust, at den selv kan ride stormen af. Og så er det regeringen, der må gå i Finansudvalget og bede om milliardgarantier, når pengeinstitutter er ved at bukke under osv.

Det her er nogle meget dårlige penge at fjerne fra den finansielle sektor. Lad de penge blive der, lad de penge være med til at skabe robusthed i en finansiell sektor, som skal løse ganske mange opgaver i det danske samfund.

Det sidste er så spørgsmålet om, hvem der kommer til at betale de her penge. Hr. Frank Aaen har den opfattelse, at det bliver jo nok nogle rige kapitalister med høj cigarføring. Erfaringerne fortæller os, at de her omkostninger bliver sendt direkte videre til forbrugerne. Så det bliver hr. Frank Aaens små familier rundt omkring, der kommer til at betale for det her i form af højere gebyrer, i form af forskellige ekstra afgifter til deres pengeinstitut, til deres realkreditinstitut. Det bliver ikke de store finansfyrster, der kommer til at betale for det her.

Derfor vender det den tunge ende nedad, og derfor burde Enhedslisten, SF og regeringen skamme sig over det her lovforslag. Vi kan naturligvis ikke støtte det.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Om det forslag, vi her behandler, vil jeg godt sige – også som en serviceoplysning til ordførerne uden for kredsen af partier, der har aftalt det her i forbindelse med finansloven – at vi betragter det i den kreds også som et element omkring erhvervsskattepakken og omlæggingerne dér.

Det betyder jo, at den finansielle sektor – når vi har vedtaget den gruppe af forslag, der er dér, med nedsættelse af selskabsskatten – her opnår en fordel, der på lang sigt ikke er mindre end den afgift, vi her taler om. På kort sigt er den faktisk højere. Så jeg vil sige, at den snak, der har været her fra talerstolen om, hvem der skal betale, er der i hvert fald ikke noget som helst grundlag for, idet ikke en eneste kunde noget sted skal betale én krone mere som følge af det her forslag.

Lad mig sige til hr. Kim Behnke, der indimellem har den bemærkning til den minister, der måtte have sagen, at hvis nu vedkommende havde sat sig lige så godt ind i det som hr. Kim Behnke ...: På det finansielle område vil jeg i al stilfærdighed sige, at dér vil jeg ikke lade mig belære af hr. Kim Behnke.

Jeg vil så også gerne benytte lejligheden til at udbygge nogle af de bemærkninger, der er i lovforslaget her, for jeg mener faktisk, at en række af ordførerne har haft en forkert indgang:

Det her er jo en særregel, som den finansielle sektor har, om hensættelse med skattefradraget til imødegåelse af eventuelle fremtidige tab. Det er ikke vilkår, der gælder for nogen andre brancher.

For nogle år siden, 3-4 år siden, opstod der en diskussion om, hvorvidt den praksis, der havde udviklet sig til fradraget, var tilstrækkelig

lovhjemlet, og der var blandt eksperter betydelig usikkerhed om, hvorvidt den praksis nu også var funderet i lovgivningen. For at en sådan tvivl ikke skulle blive stående, fremsatte jeg i 1998 et lovforslag, hvor vi sikrede, at lovhjemmelen var i orden.

Jeg er nødt til at sige til Folketinget, som det også fremgår af bemærkningerne, at det er stadig væk ikke i orden, og det er det ikke, fordi det, da det er en særregel for pengeinstitutterne, forudsætter, at den bliver notificeret i EU, da det kommer ind under statsstøttereglerne.

På trods af at der er gået små 2 år, siden Folketinget vedtog lovforslaget, har vi altså endnu ikke modtaget Kommissionens notifikation, og det er ikke, fordi Økonomiministeriet, der har haft opgaven, ikke har brugt kræfter på den, men der har været en række spørgsmål, som er blevet fulgt op.

Derfor ville jeg da også godt sige til Folketinget, som det fremgår af bemærkningerne, at den ændring her, som fjerner halvdelen af den rentefordel, som den finansielle sektor har ved at have langt gunstigere hensættelsesregler end øvrige brancher, håber jeg også kan være med til, at vi hurtigt kan få notifikationen på plads i forhold til Kommissionen.

Det er jo ikke småpenge, vi taler om. Det er faktisk over 33 mia. kr., der er hensat med skattefradraget, og derfor kan jeg egentlig undre mig en anelse over, at der er ordførere, der har haft bemærkninger af den skarphed, som tilfældet har været til det her lovforslag, faktisk væsentligt skarpere end til nogen af de foregående lovforslag.

Jeg mener, det er et lovforslag, som er velgrundet, som er helt i orden, som ikke med nogen saglig indgang kan kritiseres, og jeg håber så også, at det vil yde et bidrag, så vi hurtigt kan få notifikationen på plads, således at de fornuftige regler, vi har på det her område, kan vi også fremover sikre og dermed også have klar bane for statsstøttereglerne.

Hvis det er sådan, at der skulle opstå endelige problemer med notifikationen, hvad jeg ikke forventer at der gør, ja, så bliver konsekvensen jo, at de hensættelsesregler, der gælder for alle andre, og de fradragregler, der gælder for alle andre med hensyn til tab, i givet fald også må komme til at gælde for den finansielle sektor.

Derfor kan man sige, at her er et forslag, der har to gode formål, nemlig at sikre den betydelige gevinst på grund af nogle hensættelsesregler, der kan være velbegrundede for at sikre, at der

er den tilstrækkelige soliditet, og at der er incitament i den finansielle sektor til at sikre soliditeten. Det incitament bevarer vi, men på et lidt lavere blus. Det er regler, som vi også kan få funderet, og vi kan også få det lovforslag, som Folketinget vedtog, som jeg husker det ganske bredt, notificeret.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Jeg er ked af, når skatteministeren bruger det to-nefald om 33 mia. kr. i hensættelser. Der er ingen af disse finansielle institutter, der har hensat de penge for sjovs skyld. De har gjort det for at overholde de retningslinjer, der bliver udstukket af Finanstilsynet. De har gjort det for at imødegå de eventuelle tab, der måtte være. Det er jo ikke nogle spekulationspenge, det er nødvendige hensættelser på grund af den skræppe kurs, som Finanstilsynet efter vores vurdering heldigvis fører over for danske finansielle institutter.

Jeg kunne ved det her forslag aldrig drømme om at underkende ministerens viden, for hvis ikke ministeren har haft et indgående kendskab til de her forhold, så havde ministeren aldrig fundet på at fremsætte det her lovforslag. Men det, der er problemet, er, at specielt for realkreditinstitutternes vedkommende vil regningen gå videre til os forbrugere, lige så vel som andre omkostninger til hensættelser osv. allerede i dag fremgår af det girokort, vi får en gang om året. Det girokort bliver større.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Det er rigtigt, når skatteministeren siger, at det ikke er så forfærdelig længe siden, vi havde et forslag i Folketinget om hensættelsesreglerne, så de ligesom blev knæsat ved lovgivning.

Så vil jeg godt spørge skatteministeren: Hvad er der sket siden dengang, siden man nu vil halvere værdien af det lovforslag? Er det alene en finanslovaftale mellem regeringen, SF og Enhedslisten, der betinger skatteministerens fremsatte lovforslag?

Så vil jeg også godt bede skatteministeren bekræfte, at jo dårligere konjunkturerne er for brancherne, jo flere penge vil Finanstilsynet formodentlig påbyde hensat i institutterne, og desto større bliver skatten af halvdelen af hensættelserne. Jeg vil godt bede om en bekræftelse.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Både fru Mariann Fischer Boel og hr. Kim Behnke kredser om Finanstilsynets regler for hensættelser i den finansielle sektor. Der er ikke noget som helst naturgivet i, at de hensættelser, den soliditet, Finanstilsynet kræver af den finansielle sektor, har en skattemæssig konsekvens. Det er faktisk derfor, der er en særregel, som skal statsstøttegodkendes.

Finanstilsynet må selvfølgelig stille alle sine krav, og det blander ingen sig i at de stiller, tværtimod er der enighed om, både nationalt og internationalt, at en solid finansiell sektor er vigtig.

Vi understøtter så muligheden, også uden at det bliver for besværligt for den finansielle sektor, ved, at vi traditionelt har givet fradragsret efter en praksis, der har været igennem mange år.

Fru Mariann Fischer Boel spørger, hvad der er sket, siden lovforslaget blev vedtaget. Lovforslaget blev vedtaget for ca. små 2 år siden. Siden da er der jo sket det, at lovforslaget ikke er trådt i kraft, fordi det ikke er notificeret, det vil sige, at der administreres stadig væk på grundlag af den praksis, der har været igennem mange år, men hvor der hos jurister er en usikkerhed om, hvorvidt den er tilstrækkeligt velfunderet i lovgivningen. Der var en bred enighed i Folketinget om, at vi ønskede at skabe det fundament, og derfor vedtog vi loven.

Men da det er statsstøtte, da det er en særregel, da det er en begunstiggelse af den finansielle sektor i forhold til alle andre, der også kan lide tab, så kommer det ind under statsstøttereglerne. Sådan!

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af lovforslag nr. L 96: Forslag til lov om ændring af forskellige skatte- og afgiftslove. (Afkortning af kredittider for virksomheders afregning af visse skatter og afgifter m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).
(Fremsat 10/11 2000).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jens Peter Verner (S):

Lovforslaget er et led i udmøntningen af finanslovaftalen for 2001.

Med lovforslaget sker der en ændring af kreditterne for en række skatter og afgifter. Det drejer sig om kredittiden for pensionsinstitutter, der opkræver arbejdsmarkedsbidrag. Disse institutter har haft en gennemsnitlig kredittid på 139 dage; den bliver nu med lovforslaget ændret til 39 dage, altså en afkortning.

Der sker også en ændring i forbindelse med opgørelse af perioden for lønsumsafgiften, der ændres til 30 dage.

Der sker en ændring af momskreditten for store virksomheder, den forkortes fra 40 til 25 dage, og den kredittid, man dér har, svarer til det, man har i en række andre lande i Europa

Der sker også det med lovforslaget, at fra 2002 afkortes større virksomheders afregning af A-skat med 10 dage, så man i princippet afregner A-skatten, når man udbetaler lønnen.

Forrentningen af disse ændringer skal bidrage til at finansiere en række af de udgifter, som i morgen forhandles her i Folketinget, men derudover er der også for årene 2000 og 2001 tale om betydelige engangsprovenu.

Det er jo helt naturligt, at de, der er omfattet af denne lovændring, selvfølgelig ønsker den længst mulige kredit, det er vel ganske naturligt, når man har en kredit. Hvorfor skulle man så ikke holde fast i den, hvis det er muligt? På den anden side er det vel også rimeligt, at de penge, virksomhederne opkræver til at finansiere vores velfærdssamfund, f.eks. moms, afregnes inden for en rimelig kort tid.

Jeg skal så også påpege, at de virksomheder, der er omfattet af ændringen i momskreditten, er virksomheder, der omsætter for mere end 10 mio. om året, ligesom det som tommelfingerregel kun er virksomheder med mere end 10 med-

arbejdere, der skal afregne A-skat efter den lovgivning, der ændres fra 2002.

Socialdemokratiet kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Mariann Fischer Boel (V):

Der er altså noget deja-vu over det her. Det er, ligesom det er en gammel film, der kører hen over lærredet hernede på Folketingets bagvæg, må jeg sige til skatteministeren, det her med 13 måneder på et år og afkortning af kredittider. Men én ting kan man sige om det: Det skæpper fantastisk godt i kassen i det her tilfælde med 13 mia. kr. næste år fra moms- og lønsumsafgifter og ca. 12 mia. kr. i år 2002 fra den fremrykkede A-skat. Men der er også et provenu på længere sigt, for der er selvfølgelig et afkast fra renterne, 600 mio. næste år og så 900 mio. de følgende år, et betydeligt provenu, sagde hr. Jens Peter Verner, og det var dog en tilkendegivelse fra den socialdemokratiske ordfører.

Vi skal gøre noget for erhvervslivet, erhvervslivet har toprioritet i regeringen, har statsministeren sagt i sine, ja, efterhånden talrige – nogle kan synes alt for mange – åbningstaler, og her ser vi så resultatet af regeringens anstrengelser: yderligere opstramminger af dansk erhvervslivs likviditet.

Venstre kan ikke støtte forslaget.

Flemming Hansen (KF):

Jeg tror, det er en årlig tilbagevendende begivenhed, jeg skal udtale det på dansk, at stramme likviditeten for erhvervslivet, og dette års finanslov udgør ingen undtagelse.

Der er tale om, at man på fire forskellige måder afkorter kreditterne ganske betragteligt, og der er ingen tvivl om, at man dermed opnår en meget alvorlig stramning af erhvervslivets kredittider og dermed likviditet, samtidig med at man opnår engangsprovenu af en meget, meget, meget betragtelig størrelse.

Jeg vil gerne allerede nu fra talerstolen stille skatteministeren spørgsmålet – jeg skal nok gøre det skriftligt i udvalget – om, hvor mange stramminger regeringen har indført af erhvervslivets likviditet, siden den tiltrådte i 1993. Det drejer sig om strammingerne antal, og hvor meget de udgør i beløb.

Jeg kan ikke sige, hvad det udgør i beløb, det skal man jo have meget indsigt i, men jeg er sikker på, at beløbet i hvert fald ligger et eller andet sted mellem 30 og 50 mia. kr. Derfor kommer der et spørgsmål til skatteministeren: Hvis nu vi